

længe det andet Ting ikke har taget Beslutning i Sagen, er der ingen Anledning for Regeringen til at proklamere for Offentligheden, hvilke Skridt den agter at tage, hvis den Vej, den har anvist og foreslaaet, viser sig ufremkommelig.

Jeg har endnu aldrig set, at en Forespørgsel er stillet under Forhold af den Art som de foreliggende, at en Regering skulde udtale sig om sine Fremtidsplaner, hvis det ikke lykkes den at gennemføre et Lovforslag, som dette Ting har sluttet sig til og vedtaget, og som kun er undergaaet den første Behandling i det andet Ting. Regeringens Svar paa den stillede Forespørgsel er da ganske kort det, at Ministeriet maa anse det nuværende Tidspunkt for lidet egnet til at give Oplysning om, hvad Ministeriet fremtidig agter at foretage sig med Hensyn til Fremme af Forfatningssagen.

Slebsager: Jeg kan udtale mig ganske kort i Tilslutning til den højtærede Konseilspræsident, idet jeg og i det hele mit Parti finde det ret utidigt at stille en Forespørgsel som den nærværende, naar vedkommende Sag kun har været til første Behandling i Landstinget og dette endnu ikke har taget Stilling til den, endnu ikke taget nogen Beslutning om den. Jeg skal derfor ganske kort tillade mig at foreslaa følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen: „Idet Folketinget udtaler sin Tillid til, at Regeringen vil vide at finde de rette Veje og Midler til Forfatningsforandringens Gennemførelse, gaar Tinget over til Dagsordenen.“

Formanden: Der er altsaa stillet følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen: „Idet Folketinget udtaler sin Tillid til, at Regeringen vil vide at finde de rette Veje og Midler til Forfatningsforandringens Gennemførelse, gaar Tinget over til Dagsordenen.“ Det er altsaa om denne Paastand, Debatten nu vil komme til at dreje sig.

Ordføreren for Forespørgerne (Rode): Den højtærede Konseilspræsident mente, at der burde levnes Landstinget Tid til at tage Beslutning. Det er ganske i Overensstemmelse med, hvad jeg tillod mig at anføre i de Bemærkninger, hvormed jeg ledsagede Forespørgselen. Derimod er det ikke rigtigt, naar det fra Regeringens Side og fra Regeringspartiets Ordførers Side udtaltes, at Landstinget ikke har taget Stilling. Det har taget den Stilling i Sa-

gen, at det ikke vil behandle den i Aar, og allerede denne Beslutning synes mig at maatte opfordre til at overveje, om da ikke Tiden indtil næste Samlings Begyndelse burde benyttes i Forfatningssagens Interesse.

Jeg bliver nu, for at motivere dette, nødt til lidt udførligere at omtale den Skæbne, Forfatningssagen har haft her i Tinget. Jeg skal minde om, at Forfatningsspørgsmaalet er opstaaet i nær Forbindelse med Kravet om en retfærdigere Valgkredsordning, idet Kravet om, at Befolkningen skulde repræsenteres ligeligere end under den nuværende Ordning, blev stærkere og stærkere, og i Samlingen 1904—05 fremkaldte en stor Diskussion om dette Spørgsmaal, der endte med, at den daværende Regeringschef, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), i Anledning af Udtalelser fra Ordførerne for forskellige Partier erklærede, at han vilde fremsætte et Forslag til Ændring af Grundlovens § 32, der udelukkende omfattede Folketingets Medlemstal. Saaledes begyndte denne Sag i § 32. Men hvorledes gik det den, saa længe den udelukkende forblev i § 32? Ja, det gik saaledes, at den behandledes til Ende i dette Ting og fik en overmaade stor Tilslutning henede; fra saa godt som alle Partiers Side blev den Ændring, som Regeringen sluttede sig til, vedtagen. Men derefter gik Sagen i 1905—06 til Forhandling i Landstinget og næste Aar, 1906—07, ligeledes til Forhandling i Landstinget. Dette stillede sig paa et formelt forfatningsmæssigt Grundlag, krævede Klarhed over Regeringens Stilling til et bestemt politisk Spørgsmaal, de kongevalgtes Opløselighed, og da dette ikke besvaredes, forenede Højre, som af andre Grunde var imod Forslaget, og de Frikonservative sig om at forkaste det. I Aaret 1907—08 skete der saa intet, men i 1908—09 forsøgte en Regering, der havde den nuværende højtærede Finansminister til Chef, paa ny at komme videre i Spørgsmaalet om Forfatningssagen ved Forandring af Grundlovens § 32. Ogsaa denne Gang strandede Sagen paa Landstingets Krav om Klarhed over det omtalte konstitutionelle Spørgsmaal.

Derefter var altsaa den isolerede Behandling af Grundlovens § 32 strandet. Den var allerede i 1906—07 strandet saa stærkt, at den daværende højtærede Konseilspræsident, det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) meget stærkt betonedede, at den Vej kunde man ikke længere komme frem ad. Det Forsøg, som den nuværende højtærede Fi-